

**EEN REIS OM NOOIT
TE VERGETEN**

Margje P. Hofstee

**EEN REIS OM NOOIT
TE VERGETEN**

Summer Romance

Kabook

Imprint Kabook Publishers

Eerste druk april 2024

© 2024 Margje P. Hofstee

© 2024 Kabook

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Redactie: Tamara Geraeds

Omslagontwerp: Albadoro Publishing

Alle rechten voorbehouden. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkheid met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig.

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

HOOFDSTUK I

15 januari, Amsterdam

3.079 kilometer van Santiago de Compostella

In een klein Amsterdams achterafstraatje, dat vol staat met geparkeerde auto's, staat Café Marsman. Het is een onooglijk cafeetje, dat aan de buitenkant in zo'n slechte staat verkeert dat het lijkt alsof het buiten gebruik is geraakt. Binnen is het een geheel andere wereld. Intiem, knus en Amsterdams gezellig: kleedjes op de bar, bistrostoelen en fijne muziek. Het is het favoriete café van Maartje en haar vriend Jip. Ze komen er vaak, voor een biertje in de avond of, zoals nu, een kop thee in de late ochtend. Jip heeft thuis bij het ontbijt aangegeven dat hij iets belangrijks met Maartje wil delen en dat hij dat het liefst doet in de goeiige sfeer van Marsman.

'Wát gaan we doen?' Maartjes stem schalt door het café en eechoot via de betonnen muren terug naar het tafeltje waaraan ze zitten. Ze schrikt er zelf van.

'Sorry,' zegt ze zachter. 'Wát gaan wij doen?'

'We gaan de Camino de Santiago wandelen!' zegt haar vriend lachend.

'De Camino de wat?' Ze kijkt hem verward aan. 'De Camino de Santiago. Daar heb je toch weleens van gehoord? Hij is heel bekend.'

Maartje voelt zich dom door zijn opmerking, maar laat zich niet kennen. 'Nee, Jip. Ik ken de Camino de Santiago niet.'

Hij haalt een hand door zijn steile blonde haar. 'Het is een eeuwenoude pelgrimstocht naar Santiago de

Compostella in Noord-Spanje. Al vele honderden jaren lopen pelgrims van over de hele wereld deze tocht, om daar de relieken van de apostel Jacobus te bekijken in de kathedraal. In Nederland begint de tocht officieel in Haarlem.' Hij glimlacht breed. Maartje leunt over het houten tafeltje en pakt Jips hand. 'Ik begrijp niet wat je zegt. Je wilt een pelgrimstocht naar Spanje ondernemen om iets te doen tegen je *writer's block*?'

Jip knikt enthousiast, zijn blauwe ogen twinkelen. 'En je wilt dat ik meega? Hoe lang is die wandeling wel niet?'

Jip haalt zijn schouders op. 'In Haarlem starten lijkt me een beetje overdreven, maar als we hier in Amsterdam starten en we nemen de mooiste route door Frankrijk, dan is ie ongeveer drieduizend kilometer lang.'

Maartjes harde lach knalt over de tafel. 'In Haarlem starten lijkt hem een beetje overdreven. Dat is vijftien kilometer langer, Jip! Dat maakt op drieduizend kilometer toch geen zak uit?' Dan pas lijkt de omvang van de wandeling door te dringen. 'Drieduizend kilometer!' Ze schudt haar hoofd. 'Hoelang doen we daar wel niet over?' Dan, met meer paniek in haar stem: 'Waarom zouden we dat doen? Kun je niet op een andere manier van dat *writer's block* afkomen? We kunnen toch ook de honden van mijn ouders af en toe lenen en een rondje door het park gaan wandelen? Of we nemen Bosko, je weet wel, die golden retriever van onze buurvrouw, mee voor een mooie wandeling door 't Twiske. Is dat niet beter?' Ze klinkt wanhopig, ze weet het, maar wat is dit voor belache-

lijk plan waarmee Jip zo plotseling op de proppen komt? 'Of een cursus. Kun je niet een cursus doen, een schrijfcursus of zo, waar je dan met gelijkgestemden van gedachten wisselt over het schrijversvak, schrijfoefeningen doet en met een beetje geluk geïnspireerd raakt? Zoiets?'

Jip schudt zijn hoofd. 'Nee, dat gaat niet werken. Een wandeling in het park is niet wat ik nodig heb. Wat ik nodig heb, is een verandering van omgeving. Nieuwe indrukken, nieuwe mensen, nieuwe verhalen. Buiten zijn in de natuur. Niets anders bij ons hebben dan de rugzak op onze rug en benen die ons telkens verder van huis en dichterbij onze bestemming brengen. De wind door onze haren, wolken boven ons hoofd, regen die ons doorweekt en de zon die ons weer verwarmt.'

Mijn god, denkt Maartje. Met zijn belachelijke plan is ook de dichter in hem ontwaakt. Ze kijkt hem spottend aan.

Hij beantwoordt haar blik met een charmante glimlach. 'Ach kom, je gaat me toch niet vertellen dat het jou niet aanspreekt?'

'Nee, het spreekt me niet aan. Je weet toch dat ik helemaal niet van dit soort dingen hou? Ik wandel nooit!' Dan, op smekende toon: 'Jip, zeg me dat je dit niet serieus meent. Ik heb je hier nog nooit over gehoord. Dit komt totaal uit de lucht vallen. Hoe kan het nou dat je hier zo plotseling mee komt? Jij houdt ook helemaal niet van wandelen!'

Jip kijkt serieus en pakt op zijn beurt Maartjes hand.

‘Je hebt helemaal gelijk. Maar ik ben er al best een tijdje mee bezig in mijn hoofd. Tuurlijk moeten we wel een beetje trainen, misschien af en toe wandelen met volle bepakking om te voelen hoe dat is, maar we worden sterker naarmate onze tocht vordert. Echt, je zult het zien.’

Maartje heeft er een hard hoofd in. Ze stelt Jip nog tientallen vragen. Over de route, over accommodaties onderweg, wanneer hij dan weg wil, hoe ze het doen met hun appartementje, hoe zij het moet doen met haar werk bij T-Mobile, hoe lang de dagafstanden zijn, hoe ze ermee omgaan als een van hen het niet leuk vindt of het niet redt. Jip beantwoordt al haar vragen met het grootste geduld en geeft soms aan dat hij het ook niet weet, maar dat ze het wel gaan zien onderweg. Maartje vindt dat een zwaktebod. Als hij haar meesleept op dit godvergeten avontuur, dan wil ze wel van A tot Z weten wat haar te wachten staat. Geen verrassingen, alsjeblieft. ‘Zo werkt het niet, lieverd,’ zegt hij. ‘We gaan het zo goed mogelijk voorbereiden, maar na vertrek moeten we het ook maar over ons heen laten komen. Toch?’ Maartje kijkt hem aan en trekt een pruillip. ‘Toch.’

*

Diezelfde middag zit Maartje opnieuw in Café Marsman. Dit keer houdt ze een glas witte wijn in haar handen, en zit niet Jip maar haar beste vriendin Suus tegenover haar aan tafel. Ze kijken elkaar aan. Maartje ziet hoe Suus haar uiterste best doet niet in lachen uit te barsten.

‘Wat is er zo grappig, Suus?’ vraagt ze op gespeeld beledigde toon.

‘Nou ja,’ zegt Suus. ‘Vroeger had je altijd van die doodsaaie vriendjes. Zocht je altijd een beetje de veiligheid. Rust. Geborgenheid.’ Suus trekt er een vies gezicht bij. ‘Weet je nog Clemens? O mijn god, die is toch accountant geworden uiteindelijk? Verbaast me niets, die jongen was zo saai dat je in een gesprek je uiterste best moest doen om niet in slaap te vallen. En toen Paul! Och Paultje, die was ook-’

‘Wat is je punt, Suus?’ onderbreekt Maartje haar geïrriteerd.

‘Ja, sorry. Nou, toen kwam opeens Jip om de hoek kijken. Een lekker ding, en ook nog eens creatief. Een schrijver nota bene!’

‘Ja, maar wel een schrijver die niet bepaald succesvol is en geen cent te makken heeft,’ mompelt Maartje. ‘Daarin heb je gelijk,’ beaamt Suus, ‘maar als je rijk had willen worden, had je lekker bij saaie Clemens moeten blijven. Nu heb je een kerel die je uit je comfortzone haalt, die je iets voorstelt wat je zelf nooit bedacht zou hebben, die je mee wil nemen op avontuur.’

‘Het is een wandeling, Suus. Een wandeling van drieduizend kilometer, dwars door Europa. Ik heb nog nooit een rugzak op mijn rug gehad, heb nog nooit verder dan tien kilometer gewandeld, haat kamperen... O shit, gaan we ook nog kamperen, denk je?’ Ze laat haar hoofd op het tafeltje zakken. ‘Ik wil dit eigenlijk gewoon helemaal niet. Wat zullen ze op mijn werk zeggen? Wat ga ik op mijn werk zeggen?’

Suus aait haar over haar haren. Pret klinkt door in haar stem als ze zegt: 'Stel je er gewoon voor open, lieve Maar. Laat het over je heen komen, en...'

'Dat zei Jip ook al.'

'Precies. Laat het over je heen komen, ga op pad en zie maar. Daarbij, jouw werk is niet bepaald je droombaan, toch? Hoe vaak heb je me niet verteld hoe saai je het vindt en dat je zo ontzettend graag iets zou willen vinden wat beter bij je past? Dit is je kans. Zoek uit wat bij je past.'

Maartje komt langzaam overeind en kijkt haar vriendin aan. 'Je bedoelt dat ik ontslag moet nemen? Dat had ik nog niet eens overwogen. Ik dacht dat ik gewoon ging vragen om een sabbatical of zo.'

'Een sabbatical is bij de meeste bedrijven pas mogelijk als je minstens vijf jaar in dienst bent. Hoelang werk jij nu voor T-Mobile? Anderhalf jaar? Max?'

'En dan is dat nog steeds de baan waar ik het al het langste volhoud.' Beide meiden proesten het uit. Maartje staat er niet bepaald om bekend lang op dezelfde plek te blijven. Iets met snel verveeld raken en nooit weten wat ze wil. De eeuwige twijfelaar.

'Dat bedoel ik.' Suus kijkt Maartje indringend aan.

'Dus hoe ik het zie, lief vriendinnetje van me, is dat jij opeens de mogelijkheid hebt om in te gaan op een knotsknettergek voorstel van je vent, en dat je dat maar gewoon moet doen. Ga er tussenuit, ga op avontuur.' Ze richt haar blik op haar spa rood. 'Ga ik ook doen.'

'Wat bedoel je, dat ga jij ook doen?' Maartje kijkt Suus aan en nu ziet ze het pas. Haar vriendin, altijd al mooi met haar prachtige zwarte dreadlocks met

kraaltjes erin en haar grote zwarte ogen die vol bravoure de wereld in kijken, straalt nog meer dan gewoonlijk. Er ligt een gloed over haar lichtbruine gezicht. Het zal toch niet?

'Neeeee,' fluistert ze zacht terwijl ze naar voren buigt.

'Jaaaaaaa!' schreeuwt Suus, en ze springen tegelijk op van het tafeltje. De wijn in Maartjes glas klotst vervaarlijk heen en weer als de meiden blij op en neer dansen en Maartje 'Oh, gefeliciteerd lieffie' in Suus' oor fluistert.

'Bizar toch?' zegt Suus als ze weer gaan zitten.

'Vandaar die gloed, vandaar dat spaatje rood!' Maartje kijkt haar vriendin gelukzalig aan. 'Dat het zo snel gelukt is, joh! Dit was toch de eerste poging?' 'Bijna. Het was de tweede,' grijnst Suus. Samen met haar vriendin Petra heeft ze enkele maanden geleden besloten ervoor te gaan: een kindje van een donor. De administratieve rompslomp was onaangenaam, maar niets vergeleken bij de hormooninjecties. Suus had aan Maartje verteld hoe anders ze zich soms voelde. 'Ik ben opeens gemeen, huilerig, afhankelijk van lieve woordjes en knuffelsessies van Petra, drammerig en kleinzerig. Een echte zeikerd! Petra riep vorige week nog wanhopig uit: "Wie ben jij en wat heb je met mijn vrouw gedaan?"' Ze hadden er samen om gelachen, en gelukkig weten ze ook dat het tijdelijk is. Dat het er allemaal bij hoort. Daarbij: het invullen van formulieren, de vele voorgesprekken en de hormooninjecties plus stemmingswisselingen en chagrijnige buien staan in schril contrast met het echte werk: het opvoeden van een kindje.

‘Wanneer begint jullie grote avontuur?’

‘Het is nog erg pril,’ zegt Suus. ‘Ik heb het alleen nog maar aan mijn ouders verteld, en Petra natuurlijk aan de hare. De uitgerekenende datum is 1 oktober.’

‘Een herfstbaby!’ roept Maartje uit. ‘Als Jip en ik vertrekken in april, wat hij vanochtend voorstelde, zijn we terug voor jij bevalt.’ Ze trekt een bedenkelijk gezicht. ‘Moet je mij nou horen: als we vertrekken in april. Ik weet nog steeds niet of ik überhaupt ga.’

‘Tuurlijk ga je. Ik mijn avontuur, jij het jouwe.’

*

De kou van de ochtend wordt langzaam verdreven door de zon, die inmiddels over de bomen heen de straat in schijnt. Dunne stralen glijden het appartement van Maartje en Jip binnen en verwarmen Maartjes benen, terwijl ze met een kop koffie voor het raam zit. Jip ligt nog in bed, Maartje kon niet langer slapen. In haar hoofd tuimelen gedachten aan de Camino de Santiago over elkaar heen. De tocht staat zo ver van haar af, dat ze zich niet voor kan stellen er ook maar een seconde van te gaan genieten. Wat zou zo’n lange wandeling haar kunnen brengen, behalve blaren en pijnlijke schouders? Daarbij, ze is toch nergens naar op zoek? En is dat niet waarom al die mensen die tocht ondernemen, om iets te vinden? Een nieuwe invulling van hun leven, verwerking van een weggevalen geliefde, een oplossing voor het onbarmhartig verstrijken van de tijd? Maartje vindt haar leven fijn, met de liefde van haar leven in een prettig appartement in een opkomende wijk in Amsterdam,

lieve ouders, geweldige vrienden en prima werk. Nu zou ze ontslag moeten nemen, want ze laten haar natuurlijk nooit zomaar vijf maanden gaan, en ze zou Suus' zwangerschap volledig missen. En zou ze na die tocht weer een baan vinden die zo goed verdient? Zij is immers van hun tweeën de kostwinnaar, aangezien Jip, sinds hij zijn eerste boek uitbracht, eigenlijk geen geld verdient.

Och, Jip. Die heerlijke man, die ze vijf jaar geleden zomaar oppikte in de kroeg. Hij was lief, attent, vrolijk, sportief. Hij had altijd leuke ideeën voor low budget avondjes uit en liet Maartje vaak weten hoe mooi hij haar vond. Maartje op haar beurt steunde hem bij alles en nam zijn nukken voor lief. Het hoorde erbij, vond ze. Hij was schrijver en ze vond het normaal dat hij haar af en toe afsnauwde als de letters maar niet op papier wilden komen en ze hem onderbrak om te vragen of hij nog een kop thee wilde.

Hij trok zich soms dagen terug in een wereld waartoe zij geen toegang had. Dan wilde ze hem wel door elkaar schudden: zoek een baan! Maar ze wist dat dat zijn creatieve proces in de weg zou zitten. Dus liet ze het erbij. Ze had er vertrouwen in dat het wel weer zou komen, een briljant idee voor een roman, ook al had Jip duidelijk zijn twijfels.

'Vier jaar geleden is het toch ook gelukt? Dan lukt het nu weer,' zei ze regelmatig tegen hem, en dan pakte ze zijn boek weer uit de kast, liet het voor haar gezicht heen en weer dansen en lachte.

Hij lachte nooit terug. Hij leek er geen vertrouwen in te hebben. Vijf jaar geleden had hij een roman geschreven over een virus dat de wereld zou treffen en

de wereldeconomie aan het wankelen zou brengen. Toen twee jaar later corona uitbrak, konden ze het niet geloven: het leek wel alsof Jip een profeet was geweest en een exacte voorspelling had gedaan van wat vervolgens echt gebeurde. Nu zou het boek toch wel de winkels uit gaan vliegen!

Dat gebeurde niet. Het had niets gedaan toen het uitkwam en ook nu deed het niets. De teleurstelling van de verkoopcijfers – of liever het gebrek daaraan – en de daarop volgende onzekerheid verlamden Jip. Ze veranderden hem. Waar hij eerder de humor van de situatie in kon zien en de moed erin hield, was hij nu vaak volledig onbereikbaar voor Maartje. Dan leek hij het haar zelfs kwalijk te nemen dat zij elke ochtend naar haar werk kon, en hij weer de hele dag in hun kleine driehoog-achterappartementje zat, waar hij maar niet verder kwam met zijn tweede roman. Het hele proces werd niet bepaald bevorderd door de redacteur die continu in zijn nek hijgde. Tot nu dus. Die verrekte Camino.

Maartje ontwaakt langzaam uit haar dagdroom, loopt naar de keuken en zet een nieuwe kop koffie. ‘Wat moet ik nou toch met die stomme wandeling?’ mompelt ze tegen zichzelf terwijl ze terug sloft naar haar comfortabele stoel voor het raam. Haar oog valt op de post die op de salontafel ligt. Tussen alle oninteressante enveloppen zit er een van haar pensioenfonds. Ze trekt hem open, bekijkt de bedragen en zucht. Ze weet het nooit: is dit nou wat ze per maand of per jaar uitbetaald zal krijgen na haar pensioen? Het doet er ook niet toe: voorlopig speelt dit allemaal niet, ze is nota bene pas 28. Dan valt haar oog op iets

anders. *Pensioengerechtigde datum*. Maartje schiet omhoog uit de stoel en bekijkt de datum nog eens goed. Dit kan niet! Dat is pas over 39 jaar! Ze zakt terug in de stoel en laat kreunend haar hoofd achterovervallen. Zelfmedelijden pakt ook een stoel en komt naast haar zitten. Nog 39 jaar elke ochtend opstaan, ontbijten, in de auto stappen, drie kwartier in de file, werken, terugkomen, sporten, koken, eten, tv kijken, slapen, en de volgende dag op herhaling. Ze sluit haar ogen. Gek, dat ze wel wist dat ze pas over zo veel jaar met pensioen zou kunnen, maar dat pas nu de datum zo zwart op wit staat, de consequentie ervan voelt als een stomp in haar maag. Ze opent haar ogen, kijkt opnieuw naar de datum op de brief en dan weet ze het zo zeker als een en een twee is: ze gaat met Jip op Camino.

*

Suus en Maartjes ouders zijn door het dulle heen als Maartje hun vertelt dat ze heeft besloten de pelgrimstocht te gaan lopen. Als Maartje denkt aan alle voorbereidingen die ze nog moeten treffen, duizelt het haar wel. Ze heeft nog niet eens een rugzak, een slaapzak, bergschoenen, goede kleding of een regenjas; eigenlijk heeft ze niets. Maar zowel Suus als haar ouders drukken haar op het hart dat ze haar zullen helpen. 'Positief denken, Maartje!' roepen ze. Ja, ga jij lekker onvoorbereid drieduizend kilometer door Europa wandelen, denkt Maartje bitter. Om zichzelf direct terecht te wijzen: kom, wie A zegt, moet ook B zeggen.

Jip reageert totaal anders dan ze had gedacht. Ze had verwacht dat hij haar zou doodgeknuffelen, zou smoren met duizend kussen, maar het enige wat ze krijgt is een laffe boks en een vage glimlach.

‘Wat is dat nou?’ vraagt ze hem verbaasd. ‘Waarom ben je niet wat enthousiaster? We doen dit toch voor jou, het is toch jouw idee om deze belachelijke wandeling te gaan doen?’

‘Ja, dat bedoel ik nou,’ antwoordt Jip kortaf. ‘Ik wil niet dat je de Camino doet voor mij. Het moet iets zijn wat je echt zelf wilt, anders wordt het niets. Ik bedoel, je moet er ontslag voor nemen, dat is niet niks. En daarbij: we moeten flink wat spullen aanschaffen, en we zullen heel wat moeten trainen de komende tijd.’

‘Dat snap ik ook wel. Maar we hebben toch nog een paar weken? En zei jij niet dat we tijdens het wandelen vanzelf fit worden, dat we trainen terwijl we bezig zijn? Wat is er nou opeens met je aan de hand?’ Die nukken van hem ook.

Jip draait zich naar haar toe. ‘Je hebt gelijk. Sorry. Het vliegt me soms een beetje aan. Ik weet dat het mijn idee was en ik denk nog steeds dat de wandeling me veel inspiratie zou kunnen geven, maar ik heb de consequenties ervan misschien onderschat. Ik had er eerlijk gezegd niet bij stilgestaan dat jij je baan op zou moeten geven en dat we ons appartement zouden moeten onderverhuren. Dat moeten we ook nog helemaal verhuurklaar maken, naast alle andere voorbereidingen die we nog moeten treffen. Het is gewoon een beetje veel.’ Hij prutst aan het tafelkleed van hun kleine ronde eettafel.

‘Ik ga met je mee, Jip. Dat betekent dat we dit hele avontuur samen aangaan. Dus ook dat we alle voorbereidingen samen gaan treffen. Het komt goed, heus.’ Ze pakt hem bij zijn arm, trekt hem overeind en geeft hem een knuffel. Hij slaat zijn armen om haar heen, maar het gaat niet van harte.

Man, wat een gedoe! Zij was toch de twijfelaar van hun tweeën? Is het soms besmettelijk?

*

Ook op haar werk zijn ze niet erg enthousiast. Ze gunnen het haar, althans dat zeggen ze, maar zijn duidelijk niet blij met het vertrek van hun enige interne communicatieadviseur. Wie moet nu het personeelsfeest organiseren? Wie moet interne bijeenkomsten opzetten om alle collega’s op de hoogte te brengen van het wel en wee binnen de organisatie? Wie vult het intranet met interessante verhalen?

‘Sorry jongens,’ zegt Maartje, ‘maar het is de kans van mijn leven. We zijn jong, we hebben nog geen kinderen, nu kunnen we dit nog doen. Daarbij denkt Jip dat hij hiermee uit zijn schrijversdip komt. Dan moet ik hem daarin toch steunen?’

Haar collega’s kijken haar alleen maar zwijgend aan en lopen teleurgesteld terug naar hun bureaus. Haar manager trekt zonder iets te zeggen de deur van zijn kantoor dicht. Maartje heeft er een knoop van in haar maag, maar vindt het ook kinderachtig. Zij gaat een groot, eng avontuur aan en krijgt geen enkele aanmoedigende of enigszins enthousiaste reactie van haar collega’s. Ze kunnen toch wel een klein beetje

meeleven? Zich in haar verplaatsen in plaats van alleen aan zichzelf te denken?

Maartje maakt haar werkdag in stilte af en belt in de auto terug naar huis met Suus. 'Ik baal er zo van, Suus. Ze kunnen niet eens een beetje blij voor me zijn, ze zeiden gewoon de hele dag niets meer tegen me! Alsof ik dit doe om hen dwars te zitten. En Jip reageerde ook al zo onderkoeld toen ik hem zei dat ik meeinging.'

'Jip reageerde onderkoeld? Hoezo?'

'Hij heeft onderschat wat de consequenties zijn, zei hij. Blijkbaar had hij niet bedacht dat ik ontslag moet nemen als ik vijf maanden met hem ga wandelen. En dat we ons huis moeten onderverhuren, omdat we de huur niet kunnen betalen als we allebei geen werk hebben.'

'Jip moet ophouden met zeuren. Hij wil toch weer inspiratie krijgen? Nou, dan is dit dé manier, lijkt me. Ik vind het echt geweldig wat jullie gaan doen en ik zou die twijfels van je lekker buiten de deur houden.'

'Ja, maar ik mis jouw zwangerschap nu ook volledig,' pruilt Maartje.

'Ach, die zwangerschap. Alsof het zo leuk is mij met mijn dikke buik te zien. Niets aan toch, zwangere vrouwen die hijgend en puffend door het leven gaan en chagrijnig en hormonaal reageren op alles. Nee hoor, jij bent fijn weer thuis als ik mijn kleintje uitpoep, en dan mag je heel vaak oppassen terwijl Petra en ik lekker samen wijntjes gaan drinken in de kroeg. Wat ik dan eindelijk weer mag!'

Wat een heerlijk wijf is Suus toch. Ze heeft helemaal gelijk. Jip moet ophouden met zeuren en voor twijfels heeft ze geen plek. Ze moet aan de slag.

*

Jip en Maartje fietsen stilzwijgend in het licht van de lantaarnpalen door de binnenstad van Amsterdam. Ze zijn op weg naar Café ARIE, aan het Marie Heinekenplein, dat ze voor hun afscheidsfeestje vanavond hebben afgehuurd. Arie doet nooit zo moeilijk: huren is niet nodig, als je maar minstens vijfhonderd euro uitgeeft. Nou, dat zou met hun vrienden en familie toch geen probleem moeten zijn. Morgen gaan ze op pad. Alle voorbereidingen zijn inmiddels getroffen. Het huis is verhuurd en de nieuwe huurder is er zelfs al ingetrokken. Jip en Maartje lijken wel zo'n stel dat morgen gaat trouwen, want Maartje slaapt vannacht bij Suus en Jip slaapt bij zijn vriend Arjen. Hoe Jip zich voelt weet Maartje niet precies, want hij is de afgelopen weken steeds stiller geworden. Van zichzelf weet ze het wel: de zenuwen gieren door haar lijf als ze bedenkt dat ze morgen gaat starten aan een drieduizend kilometer lange wandeling dwars door Europa. Ze kan zich niets voorstellen bij de avonturen die ze gaan beleven. Áls ze die al gaan beleven. Misschien wordt het één groot drama en denken ze bij Abcoude al: we draaien om. Of misschien breekt Jip zijn enkel in de bossen in Brabant, dat zou toch een ramp zijn. En dan moeten ze terug naar huis, waar ze niet terecht kunnen omdat het verhuurd is. Oh mijn god,

denkt ze. Waarom lijkt dit toch soms zo'n leuk plan en andere keren het slechtste ooit?

Maartje heeft op het internet alle informatie bij elkaar gezocht over wat handig is om mee te nemen. Ze heeft meerdere sportzaken afgestruind en voor haar gevoel leeggekocht, en bij het Santiago Genootschap in Utrecht de pelgrimspaspoorten geregeld, zodat Jip en zij zich onderweg kunnen identificeren als pelgrims. Handig voor als ze bij pelgrimsaccommodaties willen slapen. Aan Jip had ze helemaal niets in deze fase, die vond dat ze zich maar druk maakte om niets. 'Neem gewoon een paar broeken mee, een trui, een paar T-shirts, twee onderbroeken en een slaapzak, dan ben je er wel,' had hij bijna verveeld gezegd. Ze had hem met grote ogen aangekeken. 'Jip, we gaan vijf maanden op pad! Dan wil je toch dat je rugzak aan alle kanten klopt, dat je de juiste spullen bij je hebt? Het zou misschien goed zijn als jij je eens wat drukker zou maken!' Zijn terugtrekkende beweging was opvallend geweest dit keer. Ze was er wel aan gewend dat hij soms een paar weken wat minder goed in zijn vel zat en erg afwezig was, maar dit keer voelde het anders. Het stak haar soms dat het idee van de Camino van hem kwam, maar zijn enthousiasme erover verdwenen leek te zijn zodra zij aangaf dat ze inderdaad mee wilde. Alsof hij haar voor de vorm had meegevraagd en er niet op had gerekend dat ze ja zou zeggen. Pech voor hem dan, inmiddels is ze er helemaal klaar voor. Als ze niet in een ontzettende paniekaanval belandt, wat haar de laatste dagen nogal vaak overkomt.